

4. Vstal Ježíš z mrtvých?

Úvod

Proč je důležité Ježíšovo zmrtvýchvstání

Jádrem křesťanského náboženství je evangelium, tedy dobrá zpráva o Ježíšově vzkříšení z mrtvých. Proč je tak důležité Ježíšovo vzkříšení? Podle Bible Ježíš zemřel za hříchy lidí, vstal z mrtvých, vzkříšený Ježíš už neumírá, žije na věky a je zachráncem před trestem za hříchy těch lidí, kteří v něj věří a poslouchají Ho. Ježíš je v den posledního soudu vzkřísí z mrtvých k věčnému životu v Božím nebeském příbytku. Pokud by Ježíš nevstal z mrtvých, nemůže ani vzkřísit lidi k věčnému životu a lidé kteří tomu věří žijí v klamně naději, že budou zachráněni před Božím trestem za své hříchy:

1 Korintským 15:12 Když se tedy zvěstuje o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání? **13** Není-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus. **14** A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra, **15** a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých. **16** Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus. **17** Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, **18** a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. **19** Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! **20** Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. **21** A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: **22** jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. **23** Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. **24** Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otci. **25** Musí totiž kralovat, 'dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy'. **26** Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt, (EB)

Vstal tedy Ježíš z mrtvých? Lze tomu rozumně věřit? To je předmětem této přednášky.

I.

Je Ježíš skutečnou postavou nebo fikcí?

Ačkoliv existence Ježíše Krista jako historické postavy a jeho smrt na kříži je obecně přijímána i sekulárními historiky, přesto se najdou lidé, kteří jeho existenci zpochybňují a považují ho za fikci. Je-li Ježíš smyšlenou literární postavou, jakýmsi starověkým Járou Cimrmanem, kterého si vymyslela hrstka židovských fanatiků v nějaké zaprášené provincii na okraji Římské říše, pak podivuhodně ovlivnil celé lidstvo více, než všechny největší existující postavy světové historie dohromady. Kdo by však zemřel za víru v Járu Cimrmana? Vždyť se ví, že je vymyšlený. Neexistuje žádné věrohodné svědectví o jeho existenci. Dokonce, i kdyby skutečně existoval, proč by za něj měl někdo umírat? Za víru v Ježíše Krista však lidé umírali již od 1. století. Umírali za svou víru v neexistující osobu? Umřeli byste za svou víru v neexistující osobu? Já tedy určitě ne! Po následujících 18 století evropané uctívali Ježíše jako Božího Syna a Spasitele. Víra, že Bůh není se šíří mezi lidmi pouze v posledních 2 stoletích, podobně jako víra, že Ježíš není skutečná postava, ale fikce. Je tedy Ježíš skutečnou postavou? Lze tomu rozumně věřit?

1. Biblické důkazy:

V Novém zákoně Bible krále Jakuba (KJV) z roku 1611 se vyskytuje slovo "Ježíš" 942 krát, slovo "Kristus" 532 krát. V 258 verších Nového zákona KJV se vyskytují obě slova, a to často ve spojení "Ježíš Kristus". Nový Zákon se skládá z 27 knih. Pisatelé těchto knih jsou různí lidé, kteří žili v 1. století po Kristu a všichni shodně svědčí o Ježíši Kristu, jeho životě, učení, utrpení, smrti

na kříži za hříchy lidí, vzkříšení z mrtvých, setkání po vzkříšení s učedníky a o jeho vystoupení na nebe. Ježíš Kristus je ústřední postavou Novozákonních Písem Bible (dále též jen "NZ"). Křesťanská víra je naprosto nemyslitelná bez Ježíše Krista.

Pokud by NZ byl pouze fiktivním příběhem s tak odpudivým skoncem hlavní postavy - Ježíše Krista, jakým je jeho ponižující, trýznivé ukřižování a smrt na kříži, s tak neuvěřitelným rozuzlením, jakým je jeho vzkříšení z mrtvých třetího dne po jeho ukřižování, s tak nepředstavitelným závěrem, jakým je setkání vzkříšeného Ježíše Krista s apoštoly a stovkami dalších učedníků, s tak neuvěřitelným vyvrcholením, jakým je jeho vystoupení do nebe k Bohu Otci, aby odtud kraloval ve svém království a s tak nepochopitelnými aspekty jeho učení jakými jsou: milovat každého člověka, včetně nepřátel, neodplácet zlem za zlo, ale překonávat zlo dobrem, následovat Ježíše Krista a plnit Jeho vůli bez ohledu na perzekuci a smrt, to vše za odměnu po smrti, lze se logicky domnívat, že by se takový fantastický příběh mezi lidmi neujal, natož aby byli lidé ochotní pro svou víru ve vzkříšeného Ježíše Krista podstoupit mučení a smrt z rukou nepřátel Ježíše Krista. Zcela určitě by takový fantastický příběh zásadním způsobem neovlivnil náboženství, myšlení a kulturu západní civilizace ve dvou následujících tisíciletích.

2. Mimobiblické důkazy:

Nejvýznamnější římský historik období Římského císařství Publius Cornelius Tacitus (cca *52/56, †117/120 po Kristu) ve svých "Letopisech" (které napsal někdy mezi r. 115. a 117. po Kristu) popsal velký požár, který zpustošil Řím v roce 64 po Kristu a uvedl, že se hodně šířila zvěst o tom, že požár nechal založit císař Nero, aby si získal větší slávu znovu vybudováním města. Dále pokračuje: "A proto, aby umlčel tuto zvěst, Nero označil za viníky a potrestal s největší krutostí třídu lidí nenáviděných pro jejich zvrácenost, které dav nazýval křesťany. Kristus, po kterém mají své jméno, byl za Tiberiovy vlády popraven podle rozsudku prokurátora Pontia Piláta, nicméně ta nejzhooubnější pověra, která tím byla na okamžik potlačena, se znovu rozhořela nejen v Judsku, odkud toto zlo vzešlo, ale dokonce i v samotném Římě, kde se všechny ty hrozné a hanebné věci z celého světa setkávají a nalézají svůj domov." (B) (Letopisy XV.44) ... "Podobně byli nejprve zatčeni všichni, kteří se k této vině přiznali, poté, na základě jejich svědectví, byly usvědčeny nesmírné zástupy, ne však ze žhářství, ale z nenávisti vůči lidstvu!" (A) (Letopisy XV.44)

Významný římský historik Gaius Suetonius Tranquillus (cca *69/75, †130/140 po Kristu) autor knihy "Životopisy dvanácti císařů" (počínaje Juliem Caesarem a dále) (kterou napsal kolem r. 120 po Kristu) napsal, že císař Claudius (cca v r. 49 po Kristu) "vyhnal Židy z Říma, z důvodu nepokojů, kterým se neustále oddávali z podnětu Chresta" (C) (Životopisy dvanácti císařů, Claudius XXV.4.) (To je ve shodě s NZ - Skutky 18:1-2.)

Shora uvedené důkazy dokazují, že Ježíš Kristus skutečně žil a byl ukřižován podle rozsudku Pontia Piláta za vlády římského císaře Tiberia v 1. století, je proto rozumné věřit, že Ježíš Kristus je reálnou postavou lidských dějin, stejně tak, jako je rozumné věřit, že reálnými postavami lidských dějin jsou Pilát Pontský, císař Tiberius, pisatelé Novozákonních Písem Bible, historikové Tacitus a Suetonius. Je však rozumné věřit, že Ježíš vstal z mrtvých?

II.

Prorok vlastní smrti a vzkříšení

Ježíš opakovaně veřejně prorokoval svou smrt na kříži a vzkříšení:

[Matouš 16:13](#) Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: "Za koho lidé

pokládají Syna člověka?" 14 Oni řekli: "Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků." 15 Řekl jim: "A za koho mne pokládáte vy?" 16 Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého." 17 Ježíš mu odpověděl: "Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. ... 21 Od té doby začal Ježíš ukazovat svým učedníkům, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen. 22 Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat: "Buď toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát!" 23 Ale on se obrátil a řekl Petrovi: "Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!" 24 Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: "Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. 25 Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. ... 27 Syn člověka přijde v slávě svého Otce se svými svatými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání. 28 Amen, pravím vám, že někteří z těch, kteří tu stojí, neokusí smrti, dokud nespattí Syna člověka přicházejícího se svým královstvím." (EB)

Matouš 20:18 "Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt 19 a vydají pohanům, aby se mu posmívali, zbičovali ho a ukřižovali; a třetího dne bude vzkříšen." (EB)

Kdyby byl Ježíš pouhý člověk, kterému se za jeho života podařilo získat nějaké následovníky pro jeho duchovní učení, tak by tímto proroctvím a svou smrtí tento svůj úspěch zmařil, neboť zcela určitě by nevstal z mrtvých, jeho proroctví by se ukázalo jako falešné a bylo by důkazem, že je falešným prorokem (5. Mojžíšova 18:22). Pak by bylo možné oprávněně pochybovat o pravdivosti všech jeho slov a učení.

Apoštol Petr vyznal, že Ježíš je Mesiáš, Syn živého Boha. Hebrejské slovo Mesiáš znamená totéž, co řecké Kristus. Rozumí se jím Bohem pomazaný Král, který spasí (zachrání) svůj lid. Apoštolové tedy věřili, že Ježíš je tím Králem a Spasitelem. Apoštolové však neuvěřili Ježíšovu proroctví, že zemře. Syn živého Boha a Spasitel (záchrance) Židovského národa přece nemůže zemřít! Musí je přece zachránit a usednout na trůn svého předka krále Davida, jak prorokovali proroci ve Starém zákoně (dále jen "SZ") (Jeremiáš 23:5-6, Lukáš 1:30-32). Petr si vzal Ježíše stranou a začal ho kárat za jeho slova. Petr vyjádřil to, čemu všichni Židé více či méně věřili, že totiž Mesiáš bude politickým spasitelem a králem. Ježíš to ale odmítl.

První část Ježíšova proroctví se záhy naplnila. Po soudním procesu před římským prokurátorem v Judsku, Pilátem Pontským, byl Ježíš o jehož nevině z hlediska Římského práva nepochyboval ani prokurátor, odsouzen k smrti a popraven ukřižováním, a to na nátlak náboženských vůdců Židovského národa:

Jan 19:5 Ježíš vyšel ven, ⁺ měl ⁺ na ⁺ sobě trnový věnec a purpurový plášť. [Pilát] jim ^{*} řekl: „Hle, člověk!" 6 Když ho velekněží a strážci uviděli, zvolali: „Ukřižuj! Ukřižuj!" Pilát jim ^{*} řekl: „Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť já na něm vinu nenalézám." 7 Židé mu odpověděli: „My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se (vydával za Syna Božího)²." (2) ř.: učinil Synem Božím; ... 12 Od té [chvil]e ho Pilát usiloval propustit. Židé však křičeli ⁴: „Propustíš-li ho, nejsi přítelem císaře; každý, kdo se vydává za krále, se protíví císaři!" (4) ř.: vykřikli; 13 ⁺ Když Pilát ⁺ uslyšel tato ^ř slova, vyvedl Ježíše ven a usedl na ⁺ soudní ⁺ stoličce na místě zvaném „Kamenná dlažba"⁵, hebrejsky „Gabbatha". (5) ř.: Lithostrótos; 14 Byl ⁺ den ⁺ přípravy před velikonoce⁶, kolem poledne ⁷. I ^{*} řekl Židům: „Hle, váš král." (6) ř.: pascha (viz pozn. k Mt 26,2); (7) ř.: šesté

hodiny; 15 Oni zvolali: „Pryč, pryč [s ním], ukřižuj ho!“ Pilát jim^{*} řekl: „Vašeho krále⁺ mám⁺ ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, jen císaře.“ 16 Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován.¶ Vzali Ježíše [a odváděli ho]. 17 [Sám] si nesl kříž a vyšel na [místo] zvané Místo lebky, které se hebrejsky nazývá Golgota. (NS)

Ještě předtím, než byl Ježíš vydán k ukřižování, byl zbičován a byl tak zesláblý, že neměl sílu donést svůj kříž až na místo, kde ho ukřižovali:

Matouš 27:32 Cestou potkali jednoho člověka z Kyrény, jménem Šimona; toho přinutili, aby nesl jeho kříž. (EB)

Lukáš 23:33 Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. 34 Ježíš řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí." O jeho šaty se rozdělili losem. 35 Lid stál a díval se. Členové rady se mu vysmívali a říkali: "Jiné zachránil, ať zachráni sám sebe, je-li Mesiáš, ten vyvolený Boží." 36 Posmívali se mu i vojáci; chodili k němu a podávali mu ocet 37 a říkali: "Když jsi židovský král, zachraň sám sebe." 38 Nad ním byl nápis písmem řeckým, latinským a hebrejským: "Toto je král Židů." 39 Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: "To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" 40 Tu ho ten druhý okřikl: "Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen ke stejnému trestu. 41 A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal." 42 A řekl: "Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království. 43 Ježíš mu odpověděl: "Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji." 44 Bylo už kolem poledne; tu nastala tma po celé zemi až do tří hodin, protože se zatmělo slunce. 45 Chrámová opona se roztrhla v půli. 46 A Ježíš zvolal mocným hlasem: "Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha." Po těch slovech skončil. (EB)

Jan 19:31 Poněvadž byl den přípravy a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži - na tu sobotu totiž připadal veliký svátek - požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti a aby byli snati s kříže. 32 Přišli tedy vojáci a zlámali kosti prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. 33 Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, 34 ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. 35 A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. 36 Neboť se to stalo, aby se naplnilo Písmo: 'Ani kost mu nebude zlomena'. 37 A na jiném místě Písmo praví: 'Uvidí, koho probodli.' (EB)

Marek 15:42 A když už nastal večer - byl totiž den přípravy, předvečer soboty - 43 přišel Josef z Arimatie, vážený člen rady, který také očekával království Boží, dodal si odvahy, vešel k Pilátovi a požádal o Ježíšovo tělo. 44 Pilát se podívil, že Ježíš už zemřel; zavolal setníka a zeptal se ho, je-li už dlouho mrtev. 45 A když mu to setník potvrdil, daroval mrtvé tělo Josefovi. 46 Ten koupil plátno, šňal Ježíše z kříže, zavinul ho do plátna a položil do hrobu, který byl vytesán ve skále, a ke vchodu přivalil kámen. (EB)

Ježíšova smrt na kříži posílila přesvědčení jeho odpůrců, že to nebyl jimi očekávaný politický spasitel a král a současně otrásla vírou Ježíšových učedníků, kteří si dle soudobých náboženských tradic nedokázali představit spasitele jinak, než jako politického spasitele. Člověk, který nedokázal zachránit ani sám sebe a zemřel tou nejpotupnější smrtí z rukou pohanských nepřátel Židovského národa, nemohl být jimi očekávaným spasitelem.

Ti, kteří v Ježíše nevěřili, kteří jej považovali za podvodníka a vynutili si jeho popravu, rovněž věděli o Ježíšově veřejném prorocství o Jeho smrti a vzkříšení. Rozhodli se proto učinit všechna opatření proti případnému náboženskému podvodu:

Matouš 27:62 Nazítří, to je po přípravě [na svátek], se u Piláta shromáždili velekněží a farizeové 63 a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že onen svůdce ještě ⁺ za [svého] ⁺ života řekl: „Po třech dnech vstanu³³.“ (33) nebo: budu vzbuzen / vzkříšen; 64 Rozkaž tedy, ať je do třetího dne hrob zajištěn, aby nepřišli [jeho] učedníci, neukradli ho³⁴ a neřekli lidu: „Vstal^{v.63} z mrtvých.“ A bude poslední blud horší než ten první.“ (34) var.: + v noci; 65 Pilát jim řekl: „Máte³⁵ stráž. Jděte a zabezpečte [to], jak umíte.“ (35) nebo: [Tady] máte; 66 Oni pak šli a zabezpečili hrob (tak, že zapečetili kámen a postavili k němu stráž³⁶). (36) ř.: zapečetivše kámen se stráží; (NS)

Biblické záznamy o ukřižování a vzkříšení Ježíše jsou strohé a věcné jako soudní protokoly z nějakého soudního řízení. Lze rozumně věřit, že Ježíš vstal skutečně z mrtvých? Mnozí lidé tvrdí, že tomu nelze věřit. Já tvrdím, že tomu věřit lze. V tom je mezi námi spor. Pokusme se ho vyřešit stejným způsobem, jakým postupuje soud ve sporném řízení v ČR.

III.

Je vzkříšení Ježíše pravdou nebo lží?

1. Obecná východiska, tvrzení a důkazy:

V soudním řízení má účastník řízení dle § 101 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen “o.s.ř.”) povinnost tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti (povinnost tvrzení) a nabídnout k jejich prokázání důkazy (povinnost důkazní).

To, že Ježíš skutečně žil a byl ukřižován za Piláta Pontského již bylo prokázáno shodou NZ s mimobiblickými důkazy, a to historickými díly Tacita a Suetonia. Takže tyto skutečnosti již nemusím ani tvrdit a ani prokazovat.

Mým tvrzením tedy je, že Ježíš Kristus byl vzkříšen z mrtvých.

Mými důkazy k prokázání pravdivosti tvrzení jsou zejména:

1) Písemná svědectví očitých svědků, kteří viděli vzkříšeného Ježíše.

Očití svědkové vzkříšeného Ježíše jsou zejména apoštolové. Z očitých svědků mě zajímají hlavně ti, po kterých se dochovalo jejich písemné svědectví v některé z knih NZ, tedy apoštolové Matouš, Jan, Petr a Pavel.

Očití svědkové vzkříšeného Ježíše zapsali minimálně 21 z 27 knih NZ, a to: evangelium Matoušovo, evangelium Janovo, Pavlovy dopisy křesťanům do Říma (v Itálii), Korintu, Filip a Tesaloniky (v Řecku), Galácie, Efezu a Kolosu (v Malé Ásii – dnešní Turecko), Pavlovy dopisy jeho spolupracovníkům Timoteovi, Titovi a Filemonovi, dopisy Petrovy, Janovy a Zjevení Janovo.

2) Podpůrné důkazy:

a) Písemné svědectví řeckého lékaře, křesťana Lukáše, který nebyl apoštolem a ani očitým svědkem Ježíšova vzkříšení, avšak byl přítelem apoštola Pavla, doprovázel ho na některých cestách a byl svědkem některých událostí, které zapsal v knize Skutků apoštolů. Toto svědectví nebudu používat jako důkaz k prokázání, že Ježíš vstal z mrtvých, ale pouze jako podpůrný důkaz k

prokázání věrohodnosti svědectví očitého svědka apoštola Pavla.

b) 3 knihy NZ, a to evangelium Markovo, evangelium Lukášovo a Skutky apoštolů (u událostí, u kterých nebyl Lukáš svědkem), které však nebudu používat jako důkaz k prokázání, že Ježíš vstal z mrtvých, ale pouze jako podpůrný důkaz k prokázání věrohodnosti svědectví očitých svědků, a to hlavně tam, kde svědectví těchto 3 knih NZ nevyznívá pozitivně pro očitě svědky.

3) Prorocství SZ.

4) Jiné důkazy.

Můj odpůrce v řízení, který by popíral vzkříšení Ježíše, má dle § 101 o.s.ř. stejnou povinnost tvrzení a důkazní jako já. To znamená, že by musel svými tvrzeními logicky a rozumně vysvětlí, co se stalo s Ježíšem, pokud nevstal z mrtvých a dále by musel nabídnout důkazy na prokázání svých tvrzení. Pouhé zpochybňování pravdivosti mých tvrzení a důkazů bez vyličení vlastních tvrzení a nabídnutí vlastních důkazů, by znamenalo, že odpůrce by v soudním řízení neunesl svou povinnost tvrzení a důkazní břemeno a soud by k takové obraně odpůrce nepřihlížel, což by pro odpůrce znamenalo neúspěch v řízení. Jste-li mým odpůrcem, pak tento úkol náleží Vám.

2. Pravidla o.s.ř. pro provádění a hodnocení důkazů

Dle § 125 o.s.ř. za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků. Dle § 126 odst. 1, 2 o.s.ř. svědek musí vypovědět pravdu a nic nezamlčovat. Na počátku výslechu je třeba zjistit totožnost svědka a okolnosti, které mohou mít vliv na jeho věrohodnost. Dle § 132 o.s.ř. důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

3. Zásady pro posuzování věrohodnosti svědectví v soudním řízení

1. Svědectví je věrohodné, není-li pochybnost o jeho věrohodnosti, tzn. že je racionální, logické, dává smysl, vnitřně si neodporuje. Svědectví je věrohodné i pokud svědectví různých svědků obsahují rozpory v nepodstatných věcech, přesto se však vzájemně doplňují a potvrzují v podstatných věcech. Svědectví není věrohodné, pokud svědectví různých svědků jsou naprosto identická, a to i ve všech detailech.
2. Svědectví je věrohodné, pokud je věrohodný svědek. Svědek je věrohodný, pokud nemá motiv lhát.
3. Svědectví je věrohodné, pokud jej potvrzují i další důkazy.

4. Pravidla o.s.ř. pro rozhodnutí soudu ve věci

Nesdílíte-li moje tvrzení ve věci a nepovažujete-li se ani za mého odpůrce, pak jste v pozici soudu, který v tomto sporu vynese rozsudek.

Dle § 157 o.s.ř. ... soud v odůvodnění rozsudku ... stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, ... jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; ... Soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé.

Písemná svědectví očitých svědků a podpůrné důkazy

1. Totožnost očitých svědků a okolnosti, které mohou mít vliv na jejich věrohodnost:

Svědék Matouš, znám také pod jménem Levi. Národnost - židovská. Původní zaměstnání – celník, resp. výběrčí daní pro římského císaře ve městě Kafarnaum v Galileji.

Svědék Jan. Národnost - židovská. Původní povolání – rybář od Galilejského moře. Byl znám židovskému veleknězi (Jan18:14-16).

Svědék Petr, znám také pod jménem Šimon nebo Kéfas. Národnost – židovská. Původní povolání – rybář od Galilejského moře.

Svědék Pavel, znám také pod jménem Saul z Tarsu (v Malé Ásii). Národnost - židovská. Narodil se jako římský občan. Původně příslušník židovské náboženské strany farizejů a horlivý pronásledovatel křesťanů. Dříve byl pověřen židovským veleknězem, aby přivedl křesťany v poutech z Damašku do Jeruzaléma (Skutky apoštolské 9:1-2). Občanské povolání – výrobce stanů.

Všichni 4 svědci měli původně židovské náboženství. Jako všichni Židé, i oni očekávali příchod politického Mesiáše. Všichni 4 svědci měli vztah k Ježíši. Byli jeho učedníky a apoštoly (poslové evangelia).

2. O čem svědčí očití svědkové a podpůrné důkazy?:

a) Svědectví apoštola Matouše a apoštola Jana:

Matouš 26:55 V té hodině řekl Ježíš zástupům: "Vyšli jste na mne jako na povstalce s meči a holemi, abyste mě zajali. Denně jsem sedával v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mne. **56** Toto všechno se však stalo, aby se splnilo, co psali proroci." A tu ho všichni učedníci opustili a utekli. (EB)

Jan 18:15 Za Ježíšem šel Šimon Petr a jiný učedník. Ten učedník byl znám veleknězi a vešel do nádvoří veleknězova domu. **16** Petr zůstal venku před vraty. Ten druhý učedník, který byl znám veleknězi, vyšel, promluvil s vrátnou a zavedl Petra dovnitř. **17** Tu řekla služka vrátná Petrovi: "Nepatříš i ty k učedníkům toho člověka?" On řekl: "Nepatřím." **18** Poněvadž bylo chladno, udělali si sluhové a strážci oheň a stáli kolem něho, aby se ohřáli. I Petr stál s nimi a ohříval se. ... **25** Šimon Petr stál ještě u ohně a zahříval se. Řekli mu: "Nejsi i ty z jeho učedníků?" On to zapřel: "Nejsem." **26** Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný toho, jemuž Petr uťal ucho, řekl: "Cožpak jsem tě s ním neviděl v zahradě?" **27** Petr opět zapřel a vtom zakokrhal kohout. (EB)

b) Svědectví podpůrných důkazů:

Lukáš 23:54 Byl pátek a začínala sobota. **55** Ženy, které šly s Ježíšem z Galileje, šly za ním; viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. **56** Potom se vrátily, aby připravily vonné masti a oleje. Ale v sobotu zachovaly podle příkázání sváteční klid. **Lukáš 24:1** Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily. **2** Nalezly však kámen od hrobu odvalený. **3** Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly. **4** A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. **5** Zachvátil je strach a sklonily se tváří k zemi. Ale oni jim řekli: "Proč hledáte živého mezi mrtvými? **6** Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, **7** že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát." **8** Tu se rozpomenuly na jeho slova, **9** vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním. **10** Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které pověděly apoštolům. **11** Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim. (EB)

c) Svědectví apoštola Jana:

Jan 20:3 Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. 4 Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. 5 Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. 6 Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, 7 ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. 8 Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. (EB)

d) Svědectví podpůrných důkazů:

Lukáš 24:33 Ihned vstali a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli oněch jedenáct shromážděných s ostatními, 34 jak říkají: "Pán opravdu vstal z mrtvých. Ukázal se Šimonovi!" 35 Oni pak vyprávěli, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat při lámání chleba. 36 Zatímco o tom mluvili, sám Ježíš se postavil uprostřed nich a řekl jim: "Pokoj vám." 37 Oni si ale v hrozném úleku mysleli, že vidí ducha. 38 Řekl jim tedy: "Proč jste tak vylekaní? Proč jste na pochybách? 39 Podívejte se na mé ruce a nohy - jsem to já! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti; jak vidíte, já je mám!" 40 Po těch slovech jim ukázal ruce i nohy. 41 Když stále nemohli samou radostí uvěřit a jen se divili, zeptal se jich: "Máte tu něco k jídlu?" 42 Podali mu kus pečené ryby a plástek medu. 43 Vzal si to a jedl před nimi. 44 Potom jim řekl: "Právě o tomto jsem mluvil, dokud jsem ještě byl s vámi: Musí se naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově zákoně, v Prorocích a Žalmech." (NBK)

e) Svědectví apoštola Jana a apoštola Matouše:

Jan 20:19 Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." 20 Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. 21 Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás." ... 24 Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. 25 Ostatní mu řekli: "Viděli jsme Pána." Odpověděl jim: "Dokud neuvidím na jeho ruku stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím." 26 Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: "Pokoj vám." 27 Potom řekl Tomášovi: "Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!" 28 Tomáš mu odpověděl: "Můj Pána a můj Bůh." 29 Ježíš mu řekl: "Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili." (EB)

Matouš 28:16 Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. 17 Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali. (EB)

f) Svědectví podpůrných důkazů:

Skutky apoštolské 1:1 První knihu, Theofile, jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od samého počátku 2 až do dne, kdy v Duchu svatém přikázal svým vyvoleným apoštolům, jak si mají počínat, a byl přijat k Bohu; 3 jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím. 4 Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: "Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. 5 Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní." 6 Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: "Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?" 7 Řekl jim: "Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; 8 ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země." (EB)

Lukáš 24:50 Potom je vyvedl až k Betanii, zvedl ruce a požehnal jim; 51 a když jim žehnal, vzdálil

se od nich a byl nesen do nebe. 52 Oni před ním padli na kolena; potom se s velikou radostí vrátili do Jeruzaléma, 53 byli stále v chrámě a chválili Boha. (EB)

Skutky apoštolské 2:14 Tu vystoupil Petr spolu s jedenácti, pozvedl hlas a oslovil je: "Muži judští a všichni, kdo bydlíte v Jeruzalémě, toto vám chci oznámit, poslouchajte mě pozorně: ... 22 Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. 23 Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. 24 Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. ... 32 Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. 33 Byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte. ... 36 Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem." (EB)

g) Svědectví apoštola Pavla:

1 Korinským 15:3 Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem 4 a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, 5 ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. 6 Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. 7 Pak se ukázal Jakubovi, potom všem apoštolům. 8 Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. 9 Vždyť já jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval církve Boží. (EB)

h) Svědectví apoštola Jana a apoštola Petra:

1 Janův 1:1 Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. ... 3 Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. (EB)

1 Petrův 1:3 Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. (EB)

2 Petrův 1:16 Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěstovali jsme vám slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očití svědkové jeho velebnosti. (EB)

Zhodnocení důkazů:

Z důkazů vyplývá, že všichni 4 apoštolové svědčí o stejné věci, a to že viděli vzkříšeného Ježíše. Z důkazů dále vyplývá, že apoštolové nevěřili v Ježíšovo vzkříšení před jeho smrtí. Při Ježíšově zatčení od něj utekli. Petr následně zapřel, že byl Ježíšův učedník. Po Ježíšově smrti se apoštolové ukrývali ze strachu z židovských náboženských vůdců. Apoštolové neuvěřili v Ježíšovo vzkříšení ani poté, kdy jim ženy v první neděli po smrti Ježíše oznámily, že Ježíš je živ. Apoštolové byli skeptiky. Domnívali se, že ženy blouzní a nevěřili jim. Apoštol Jan uvěřil ve vzkříšení Ježíše, až když uviděl jeho prázdný hrob. Byl však výjimkou. Když se jim Ježíš po své smrti poprvé ukázal živý, tak to apoštoly nejdříve vyděsilo, měli strach, protože si mysleli, že vidí ducha. Většina apoštolů uvěřila, že Ježíš vstal z mrtvých teprve poté, kdy měli možnost se dotknout jeho ran po ukřižování. Avšak apoštol Tomáš, který tomu nebyl přítomen, neuvěřil jejich svědectví, dokud sám neviděl vzkříšeného Ježíše a měl možnost se dotknout jeho ran po ukřižování. Postoj apoštolů - nevěřit neuvěřitelnému - bez toho, aniž by sami prozkoumali důkazy o jeho vzkříšení byl racionální a logický. Apoštolové jsou očitými svědky, kteří Ježíše po jeho smrti na kříži viděli živého a měli možnost se dotknout ran po hřebech a kopí na jeho těle. Jejich svědectví je

racionální, logické, dává smysl. Žádné z těchto svědectví si v bodě Ježíšova vzkříšení vnitřně neodporuje. Pouze po prozkoumání důkazů – Ježíšova prázdného hrobu a vzkříšeného Ježíše, apoštolové uvěřili, že Ježíš skutečně vstal z mrtvých. I tehdy však ještě stále věřili v politickou spásu Izraele, neboť se Ježíše ptali na obnovení Izraelského království. I poté nadále uctívali Boha v židovském chrámu a netušili, že budou hlasateli nového náboženství. Teprve o svátku Letnic, tedy cca 7 týdnů po Ježíšově vzkříšení a necelých 10 dnů po jejich posledním setkání s Ježíšem na zemi, začali apoštolové veřejně hlásat v Jeruzalémě, že Ježíš vstal z mrtvých a že je Pánem a Mesiášem, tedy Králem a Spasitelem těch lidí, kteří ho přijmou.

V nepodstatných věcech si svědectví apoštolů zdánlivě odporují, je to však dojem způsobený množstvím postav a událostí, které se odehrály, přičemž některé události se alespoň částečně časově překrývaly. Každý svědek zapsal to, co se mu nevíce vrylo do paměti, nebo co považoval za nejdůležitější. Svědci rovněž používají různé zkratky, aby byla zachována dynamika svědectví a to se nerozbredlo do nescíslných detailů, které nemají podstatný význam pro jejich svědectví, že Ježíš vstal z mrtvých.

Např. Pavel svědčí o tom, že se vzkříšený Ježíš ukázal Petrovi, potom dvanácti, potom více než pěti stům bratrů najednou, potom se ukázal Jakubovi, potom se ukázal všem apoštolům, potom se ukázal jemu. Dle svědectví apoštola Jana však Tomáš nebyl s apoštolý, když se jim Ježíš ukázal a neuvěřil svědectvím ostatních apoštolů, že Ježíš je naživu. Dále Jidáš, který býval rovněž Ježíšovým apoštolem a Ježíše zradil, po smrti Ježíše spáchal sebevraždu. Slovo “dvanáct” je tedy zkratkou, která označuje kruh apoštolů, nikoliv 12 apoštolů. (Souvisí to s židovskou náboženskou symbolikou čísla 12 – 12 synů Jákobových, 12 kmenů fyzického Izraele, 12 apoštolů duchovního Izraele. Kruh apoštolů byl následně doplněn o dalšího svědka Ježíšova vzkříšení a byl opět úplný. Apoštol Pavel byl Žid a expert na židovské náboženství, proto má logiku, že používá náboženskou terminologii známou Židům.) To, že Pavel měl pod slovem “dvanáct” na mysli kruh apoštolů a nikoliv všechny apoštoly je evidentní i z toho, že apoštol Pavel v jedné větě uvádí, že se Ježíš zjevil “dvanácti” a o dvě věty později, že se zjevil všem apoštolům. Pod slovo “dvanácti” lze tedy podřadit minimálně dva případy, kdy se Ježíš zjevil kruhu apoštolu – 1) v den jeho vzkříšení, kdy nebyl přítomen Tomáš a 2) 8. den po jeho vzkříšení, kdy byl přítomen Tomáš a v ani jednom případě se nejednalo o 12 osob apoštolů.

Kruh apoštolů po smrti Jidáše se ale v NZ označuje rovněž slovem “jedenáct”. Křesťan Lukáš, který byl Řek v knize Skutku zapsal stejnou událost, kdy se Ježíš poprvé zjevil více apoštolům v den svého vzkříšení, přičemž kruh apoštolů označuje slovem “jedenácti” (jako Řek logicky nepoužívá židovskou náboženskou terminologii) a i v tomto případě se jednalo o zkratku, protože apoštol Tomáš nebyl přítomen. Je však evidentní, že kromě apoštolů byli přítomní i další učedníci a již před tímto prvním zjevením Ježíše kruhu apoštolů se tento zjevil minimálně Marii z Magdaly, apoštolovi Petrovi zvanému Šimon, Kleofášovi a nepojmenovanému učedníkovi.

Z toho je rovněž evidentní, že Pavel neuvedl všechny případy, kdy se Ježíš někomu zjevil po svém vzkříšení, ale pouze případy, které považoval za nejdůležitější, aby na nich demonstroval svou “bezvýznamnost”, když jemu se Ježíš ukázal naposledy ze všech.

Jiný příklad, Matouš, kterého Ježíš povolal v Galileji, svědčí pouze o jednom případě, kdy se Ježíš zjevil po svém vzkříšení, a to na hoře v Galileji. Jedenáct apoštolů se dostavilo na tuto horu. Když ho spatřili, klaněli se mu. Matouš dodává, “ale někteří pochybovali”. Již dříve se Ježíš opakovaně zjevil apoštolům a tito měli možnost se na vlastní oči i vlastníma rukama přesvědčit, že Ježíš vstal z mrtvých. Apoštolové tedy neměli po opakovaných zjeveních Ježíše nadále důvod k pochybnostem. Ježíšovo vzkříšení o svátku Letnic veřejně hlásali Židům a na 3000 z nich hned v den Letnic uvěřilo jejich svědectví a stali se Ježíšovými učedníky, resp. křesťany, jak se jim posléze začalo říkat. Pokud by sami apoštolové měli pochybnost o Ježíšově vzkříšení i po jeho opakovaném

zjevení, stěží by dokázali přesvědčit další Židy a kvůli Ježíšovi podstupovali pronásledování a smrt. To by znamenalo, že dnes by žádné křesťanství neexistovalo. Proto Matoušův záznam musí znamenat něco jiného, než že apoštolové měli pochybnosti o Ježíšově vzkříšení i po jeho opakovaném zjevení. V zásadě jsou možná dvě rozumná vysvětlení. První vysvětlení, ke kterému se přikláním, je že se opět jedná o zkratku. Matouš totiž zaznamenává zjevení v Galileji, tedy ve stejné oblasti, kde Ježíš před cca 3 lety začal svou veřejnou službu. V Matoušově evangeliu tedy Ježíš končí svou službu tam, kde ji začal a tím se uzavřel symbolický kruh. Nejedná ani o první a ani o poslední Ježíšovo zjevení. V takovém případě by tímto jediným záznamem Ježíšova vzkříšení Matouš shrnul zkušenost apoštolů s Ježíšovým vzkříšením – uvěřili, ale během tohoto procesu někteří pochybovali (neuvěřili svědectví žen; vyděsili se, když se jim poprvé zjevil Ježíš a mysleli si, že to je duch; Tomáš neuvěřil svědectví ostatních apoštolů). Druhé vysvětlení je takové, že apoštolové nebyli jediní, kdo byl přítomen Ježíšovu zjevení na hoře v Galileji, ale že byli přítomní i někteří další Ježíšovi následovníci, kteří ho uviděli poprvé, přičemž apoštolové, když ho spatřili, tak se mu klaněli, ale ze všech těch lidí, kteří byli přítomní, někteří pochybovali.

V podstatných věcech se svědectví vzájemně doplňují a potvrzují. Současné svědectví apoštolů nejsou naprosto identická a z tohoto hlediska je evidentní, že se nejedná o domluvené svědectví.

V této fázi lze svědectví svědků považovat za věrohodná. Jelikož však svědčí o nepřirozené věci – vzkříšení Ježíše z mrtvých - je nutné detailněji prozkoumat, zda jsou tito svědkové věrohodní.

3. Měli svědci motiv lhát o Ježíšově vzkříšení?

a) Mohl mít svědek Matouš nějaký prospěch lhaním o Ježíšově vzkříšení?

O čem svědčí důkazy?:

Matouš 9:9 Cestou odtud Ježíš uviděl člověka jménem Matouš, jak sedí na celnici. Řekl mu: "Pojď za mnou," a on vstal a šel za ním. (NBK2006)

Lukáš 5:27 Ježíš šel dál. Když uviděl na celnici sedět celníka jménem Lévi, řekl mu: "Pojď za mnou." **28** A on všechno opustil, vstal a šel za ním. **29** Lévi mu pak ve svém domě vystrojl velikou hostinu a byla tam spousta celníků i jiných hostů. **30** Farizeové a jejich znalci Písma si kvůli tomu jeho učedníkům stěžovali: "Jak to, že jíte a pijete s celníky a hříšníky?" **31** Ježíš jim odpověděl: "Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. **32** Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšné." (NBK2006)

Matouš 5:1 Když pak [Ježíš] uviděl zástupy, vystoupil na horu, a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. **2** Tehdy otevřel ústa a začal je vyučovat. Říkal: **3** "Blaze chudým v duchu, neboť jim patří nebeské království. **4** Blaze plačícím, neboť oni budou potěšeni. **5** Blaze mírným, neboť oni dostanou zemi za dědictví. **6** Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. **7** Blaze milosrdným, neboť jim se dostane milosrdenství. **8** Blaze čistým v srdci, neboť oni uvidí Boha. **9** Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny. **10** Blaze pronásledovaným pro spravedlnost, neboť jim patří nebeské království. **11** Blaze vám, když vám budou zlořečit a pronásledovat vás a lživě proti vám mluvit všechno zlé kvůli mně. **12** Radujte se a jásejte, protože vaše odplata v nebesích je veliká. Takto totiž pronásledovali proroky, kteří byli před vámi." (NBK)

Zhodnocení důkazů o věrohodnosti svědka Matouše:

Z důkazů vyplývá, že Matouš byl původním zaměstnáním celník, resp. výběrčí daní. Židé výběrčími daní opovrhovali a považovali je za hříšníky. Důvodem bylo to, že řada z nich se nepoctivě obohacovala na úkor lidí a také to, že vybírali daně pro římského císaře. Matouš se kvůli Ježíšovi majetkového prospěchu vzdal, protože všechno opustil a následoval Ježíše, který předpovídal, že jeho následovníci budou perzekuováni a sliboval jim odměnu v nebesích.

b) Mohl mít svědek Jan nějaký prospěch lhaním o Ježíšově vzkříšení?

O čem svědčí důkazy?:

Marek 1:19 Když pak kousek poodešel, uviděl Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují síť. **20** A hned je povolal. Oni pak nechali svého otce Zebedea na lodi s nádeníky a odešli za ním. **21** Potom přišli do Kafarnaum a [on] hned v sobotu vešel do synagogy a učil. **22** A [tam] žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci. (NBK)

Jan 6:35 Ježíš jim řekl: "Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit. ... **40** Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den." (EB)

Zjevení 1:9 Já Jan, váš bratr a společník v Ježíšově soužení, království a vytrvalosti, jsem se kvůli Božímu slovu a kvůli svědectví o Ježíši ocitl na ostrově zvaném Patmos. (B21)

Zhodnocení důkazů o věrohodnosti svědka Jana:

Z důkazů vyplývá, že Jan se svým bratrem Jakubem pomáhali svému otci v jeho živnosti - rybolovu a jak uvidíme dále, sami provozovali stejnou živnost. Jejich majetkové poměry nemohly být špatné, když jejich otec měl loď a mohl si dovolit najímat nádeníky. Jan a Jakub se kvůli Ježíšovi majetkového prospěchu vzdali, protože opustili svého otce a svou živnost a následovali Ježíše, který předpovídal, že jeho následovníci budou perzekuováni a sliboval jim odměnu v nebesích. Sam Jan o sobě svědčí, že měl účast na Ježíšově soužení a také se kvůli Ježíšovi ocitl na ostrově Patmos. (Dle některých historiků byl Jan na tomto malém a neúrodném ostrově v Egejském moři ve vyhnanství za šíření křesťanství.)

c) Mohl mít svědek Petr nějaký prospěch lhaním o Ježíšově vzkříšení?

O čem svědčí důkazy?:

Lukáš 5:1 Jednou se na něj lidé tlačili, aby slyšeli Boží slovo, a on stál u břehu jezera Genezaretského; **2** tu uviděl, že u břehu jsou dvě lodi. Rybáři z nich vystoupili a vypírali síť. **3** Vstoupil do jedné z lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby odrazil kousek od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. **4** Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: "Zajed' na hlubinu a spust'te síť k lovu!" **5** Šimon mu odpověděl: "Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytily. Ale na tvé slovo spustím síť." **6** Když to učinili, zahrnuli veliké množství ryb, až se jim síť trhaly. **7** Dali znamení svým společníkům na druhé lodi, aby jim přišli na pomoc. Oni přijeli a naplnili rybami obě lodi, že se až potápěly. **8** Když to Šimon Petr uviděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: "Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný." **9** Neboť jeho i všechny, kteří s ním byli, pojal úžas nad tím lovem ryb; **10** stejně i Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl

Šimonovi: "Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi." 11 Přirazili s loďmi k zemi, všechno tam nechali a šli za ním. (EB)

Jan 21:17 Zeptal se ho potřetí: "Šimone Jonášův, máš mě rád?" Tehdy se Petr zarmoutil, protože se ho potřetí zeptal: "Máš mě rád?" a odpověděl mu: "Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě mám rád." Ježíš mu řekl: "Pas mé ovce. 18 Amen, amen, říkám ti: Když jsi byl mladší, oblékl ses a šel jsi, kams chtěl. Až zestárneš, rozpráhneš ruce, oblékne tě jiný a povede tě, kam nechceš." 19 (To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha.) Po těch slovech mu řekl: "Následuj mě." (NBK2006)

Skutky apoštolské 5:25 Tu přišel nějaký člověk a oznámil jim: "Ti muži, které jste vsadili do vězení, jsou v chrámě a učí lid." 26 Velitel a stráž tedy pro ně došli a vedli je, ale bez násilí; báli se totiž, aby je lid nezačal kamenovat. 27 Když je přivedli, postavili je před radu a velekněz je začal vyslýchat: 28 "Důrazně jsme vám zakázali učit o tom člověku, a vy jste tím svým učením naplnili celý Jeruzalém; a na nás byste chtěli svalit odpovědnost za jeho krev!" 29 Petr a apoštolové odpověděli: "Boha je třeba poslouchat, ne lidi. 30 Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, kterého vy jste pověsili na kříž a zabili; 31 toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů. 32 My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají." 33 Když to velekněží slyšeli, rozlítili se a chtěli apoštoly zabít. 34 Tu vstal ve veleradě farizeus jménem Gamaliel, učitel zákona, kterého si vážil všechen lid; poručil, aby je na chvíli vyvedli ven, 35 a řekl: "Dobře si rozmyslete, Izraelci, co s těmi lidmi chcete udělat. 36 Před nedávnem povstal Theudas a tvrdil, že je Vyvolený; přidalo se k němu asi čtyři sta mužů. Když byl zabit, byli všichni jeho stoupenci rozprášeni a nakonec z toho nebylo nic. 37 Po něm povstal ve dnech soupisu Judas Galilejský a strhl za sebou lid; také on zahynul a jeho stoupenci byli rozehnáni. 38 Proto vám teď radím: Nechte tyto lidi a propusťte je. Pochází-li tento záměr a toto dílo z lidí, rozpadne se samo; 39 pochází-li z Boha, nebudete moci ty lidi vyhubit - nechcete přece bojovat proti Bohu." Dali mu za pravdu; 40 zavolali apoštoly, poručili je zbičovat, zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšovu a pak je propustili. 41 A oni odcházeli z velerady s radostnou myslí, že se jim dostalo té cti, aby nesli potupu pro jeho jméno. 42 Dále učili den co den v chrámě i po domech a hlásali evangelium, že Ježíš je Mesiáš. (EB)

1 Petrův 4:12 Moji milovaní, nebud'te zmateni výhní zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, 13 ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva. 14 Jestliže jste hanobeni pro jméno Kristovo, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, Duch Boží. 15 Ale ať nikdo z vás netrpí za vraždu, za krádež nebo jiný zlý čin anebo za intriky. 16 Kdo však trpí za to, že je křesťan, ať se nestydí, ale slaví Boha, že smí nosit toto jméno. (EB)

2. list Petrův 1:1 Šimon Petr, otrok a apoštol Ježíše Krista, těm, kdo dostali ⁺ stejně ⁺ vzácnou víru jako my spravedlností našeho ^ř Boha a Zachránce Ježíše Krista. (NS)

2 Petrův 1:13 Ale považuji za správné probouzet vás napomínáním, pokud přebývám v tomto těle; 14 vím totiž, že je budu muset brzo opustit, jak mi to dal poznat náš Pán Ježíš Kristus. 15 Vynasnažím se, abyste si mohli tyto věci vždycky připomínat i po mém odchodu. (EB)

Zhodnocení důkazů o věrohodnosti svědka Petra:

Z důkazů vyplývá, že Petr se svým (v této pasáži nejmenovaným) bratrem Ondřejem provozovali živnost – rybolov, měli vlastní loď a rovněž i společníky – Jakuba a Jana, kteří rovněž měli loď. Jejich majetkové poměry nemohly být špatné. Petr a Ondřej se kvůli Ježíšovi majetkového prospěchu vzdali, protože opustili svou živnost a následovali Ježíše, který předpovídal, že jeho následovníci budou perzekuováni a sliboval jim odměnu v nebesích. O Petrovi

pak Ježíš předpovídal, že svou smrtí oslaví Boha. Rozpřažení rukou naznačuje smrt ukřižováním, kdy se rozpřažené ruce přivazovali ke kládě, kterou odsouzenec nesl na popraviště. Sam Petr o sobě svědčí, že se stal Ježíšovým otrokem a že Ježíš mu dal poznat, že brzy zemře. (Dle tradice, Petr zemřel ukřižováním.)

d) Mohl mít svědek Pavel nějaký prospěch lhaním o Ježíšově vzkříšení?

O čem svědčí důkazy?:

Římanům 1:1 Pavel, otrok Krista Ježíše, povoláný apoštol, ¹oddělený pro Boží evangelium, **2** které [Bůh] ⁺ předem ⁺ zaslíbil skrze své proroky ve svatých Písmech, (NS)

1 Korintským 4:9 Skoro se mi zdá, že nás apoštoly Bůh určil na poslední místo, jako vydané na smrt; stali jsme se podívanou světu, andělům i lidem. (EB)

2 Korintským 4:11 Vždyť my, pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život. (EB)

2 Korintským 11:22 Oni jsou Hebrejci? Já také! Jsou Izraelité? Já také! Jsou potomky Abrahamovými? Já také! **23** Jsou služebníky Kristovými? Odpovím obzvlášť nerozumně: já tím víc! Namáhal jsem se usilovněji, ve vězení jsem byl vícekrát, ran jsem užil do sytosti, smrti jsem často hleděl do tváře. 24 Od Židů jsem byl pětkrát odsouzen ke čtyřiceti ranám bez jedné, 25 třikrát jsem byl trestán holí, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři. 26 Častokrát jsem byl na cestách - v nebezpečí na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími, 27 v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízní, v častých postech, v zimě a bez oděvu. 28 A nadto ještě na mne denně doléhá starost o všechny církve. 29 Je někdo sláb, abych já nebyl sláb spolu s ním? Propadá někdo pokušení, abych já se tím netrápil? 30 Mám-li se chlubit, pochlubím se svou slabostí! 31 Bůh a Otec Pána Ježíše, požehnaný na věky, ví, že nelžu. 32 Místodržitel krále Arety dal hlídat brány města Damašku, aby se mne zmocnil, 33 byl jsem však v koši spuštěn otvorem v hradbách, a tak jsem unikl jeho rukám. (EB)

Filipským 3:4 ... Zdá-li se někomu jinému, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc: **5** obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon – farizeus; **6** jde-li o horlivost - pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony. **7** Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. **8** A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, **9** abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista - spravedlností z Boha založenou na víře, **10** abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, **11** abych tak dosáhl zmrtvýchvstání. **12** Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. **13** Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, **14** běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši. (EB)

Skutky apoštolské 7:58 a hnali ho za město, aby ho kamenovali. Svědkové dali své pláště hlídat mládenci, který se jmenoval Saul. **59** Když Štěpána kamenovali, on se modlil: "Pane Ježíši, přijmi mého ducha!" **60** Pak klesl na kolena a zvolal mocným hlasem: "Pane, odpusť jim tento hřích!" To

řekl a zemřel. Skutky apoštolské 8:1 Saul schvaloval, že Štěpána zabili. Tehdy začalo kruté pronásledování jeruzalémské církve; všichni kromě apoštolů se rozprchli po Judsku a Samařsku. 2 Zbožní muži Štěpána pochovali a velmi nad ním truchlili. 3 Saul se však snažil církev zničit: pátral dům od domu, zatýkal muže i ženy a dával je do žaláře. (EB)

Skutky apoštolské 21:30 V celém městě nastal rozruch a lid se začal sbíhat. Chytili Pavla a vlekli ho ven z chrámu. A hned byly zavřeny brány. 31 Ve chvíli, kdy ho už chtěli zabít, došlo hlášení veliteli praporu, že celý Jeruzalém se bouří. 32 Ten vzal okamžitě vojáky i důstojníky a běžel dolů k davu. Jakmile uviděli velitele a vojáky, přestali Pavla bít. 33 Velitel přistoupil k Pavlovi, zatkl ho a rozkázal vojákům, aby ho spoutali dvěma řetězy. Potom vyšetřoval, kdo je a co udělal. 34 V davu křičel každý něco jiného. Protože se velitel nemohl pro zmatek dovědět nic jistého, rozkázal odvést Pavla do pevnosti. 35 Když se dostali ke schodišti, museli ho vojáci pro násilí davu nést, 36 neboť celé množství lidu šlo za ním a křičeli: "Pryč s ním!" 37 Než ho dovedli do pevnosti, řekl Pavel veliteli: "Smím ti něco říci?" On se podivil: "Ty umíš řecky? 38 Nejsi ten Egypt'an, který nedávno podnítl ke vzpouře a vyvedl na poušť čtyři tisíce vzbouřenců?" 39 Pavel odpověděl: "Já jsem Žid z Tarsu v Kilikii, občan ne bezvýznamného města. Prosím tě, dovol mi promluvit k lidu." 40 Velitel mu to dovolil. Pavel, jak stál na schodišti, dal lidu znamení rukou. Nastalo napjaté ticho a Pavel je oslovil hebrejsky: (EB)

Skutky apoštolské 22:1 "Bratří a otcové, vyslechněte, co vám chci nyní říci na svou obhajobu." 2 Když uslyšeli, že k nim mluví hebrejsky, úplně se uklidnili a Pavel pokračoval: 3 "Já jsem Žid a narodil jsem se v Tarsu v Kilikii, ale vychován jsem byl zde v Jeruzalémě. V Gamalielově škole jsem byl přesně vyučen zákonu našich otců. Byl jsem právě tak plný horlivosti pro Boha, jako jste dnes vy všichni, 4 a víru v Ježíše Krista jsem pronásledoval až na smrt, muže i ženy jsem dával spoutat a uvěznit, 5 jak mi může dosvědčit velekněz a celý sbor starších. Od nich jsem dostal doporučující dopisy pro židovské souverce v Damašku a vydal jsem se tam, abych tamější stoupence nové víry přivedl v poutech do Jeruzaléma a dal je potrestat. 6 Když jsem ještě byl na cestě a blížil se k Damašku, kolem poledne mě najednou obklopilo jasné světlo z nebe. 7 Padl jsem na zem a uslyšel jsem hlas, který mi pravil: 'Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?' 8 Já jsem odpověděl: 'Kdo jsi, Pane?' A on mi řekl: 'Já jsem Ježíš Nazaretský, kterého ty pronásleduješ.' 9 Moji průvodci viděli sice světlo, ale neslyšeli hlas toho, kdo ke mně mluvil. 10 Řekl jsem: 'Co mám dělat, Pane?' A Pán mi řekl: 'Vstaň a pokračuj v cestě do Damašku; tam ti bude řečeno všechno, co ti Bůh ukládá.' 11 Protože jsem byl oslepen jasným světlem, museli mě moji druhové vzít za ruku a tak mě dovedli do Damašku. 12 Jeden muž, zbožný podle Božího zákona, jménem Ananiáš, který měl dobrou pověst u všech místních židů, 13 přišel za mnou, přistoupil ke mně a řekl: 'Bratře Saule, otevři oči!' A já jsem v tu chvíli nabyl zraku. 14 On mi řekl: 'Bůh našich otců si tě vyvolil, abys poznal jeho vůli, spatřil jeho Spravedlivého a slyšel hlas z jeho úst. 15 Budeš jeho svědkem před všemi lidmi a budeš mluvit o tom, co jsi viděl a slyšel. 16 Nuže neváhej! Vstaň, vyzývej jeho jméno a dej se pokřtít, abys byl obmyt ze svých hříchů.' 17 Když jsem se potom vrátil do Jeruzaléma a modlil se v chrámě, upadl jsem do vytržení mysli. 18 Spatřil jsem Pána, jak mi říká: 'Pospěš si a rychle odejdi z Jeruzaléma, protože nepřijmou tvé svědectví o mně.' 19 Já jsem odpověděl: 'Pane, oni vědí, že jsem dával uvěznit a bičovat v synagógách ty, kdo v tebe věří. 20 Když byla prolévána krev tvého svědka Štěpána, byl jsem při tom, schvaloval jsem to a hlídal jsem šaty těch, kdo ho kamenovali.' 21 Ale Pán mi řekl: 'Jdi, neboť já tě chci poslat daleko k pohanům!' " 22 Poslouchali ho až do chvíle, kdy řekl tato slova; ale pak začali křičet: "Sproved' ho ze světa! Nesmí zůstat na živu!" 23 Protože křičeli, strhávali ze sebe šaty a házeli do vzduchu prach, 24 rozkázal velitel vojákům, aby Pavla zavedli do pevnosti; dal jim pokyn, aby při výslechu použili bičování, neboť chtěl zjistit, proč proti němu tolik běsní. 25 Když ho přivázali, řekl Pavel důstojníkovi, který měl službu: "Smíte bičovat římského občana, a to bez soudu?" 26 Když to důstojník uslyšel, šel k veliteli a hlásil mu to. Řekl mu: "Co chceš dělat? Ten člověk je římský občan!" 27 Velitel přišel k Pavlovi a ptal se ho: "Řekni mi, jsi římský občan?" On odpověděl: "Ano." 28 Velitel mu na to řekl: "Já jsem získal toto občanství za veliké peníze." Ale Pavel prohlásil: "Já jsem se jako římský občan

už narodil." 29 Ihned od něho odstoupili ti, co ho měli vyslýchat. A velitel dostal strach, když se dověděl, že Pavel je římský občan, a on ho dal spoutat. 30 Na druhý den, aby bezpečně zjistil, z čeho Židé Pavla obviňují, dal ho vyvést z vězení a nařídil, aby se shromáždili velekněží a celá rada. (EB)

Skutky apoštolské 26:1 Agrippa řekl Pavlovi: "Dovoluje se ti, aby ses hájil." Nato se Pavel ujal slova a začal obhajobu: 2 "Pokládám se za šťastného, králi Agrippu, že se smím dnes před tebou hájit proti všemu, z čeho mě Židé obviňují, 3 zvláště proto, že dobře znáš všechny židovské obyčeje i sporné otázky. Prosím tedy, abys mě trpělivě vyslechl: 4 Můj život od mládí znají všichni Židé; vědí, jak jsem od počátku žil mezi svým lidem, a to i v Jeruzalémě. 5 Znají mě už od dřívějšího, a kdyby chtěli, mohou dosvědčit, že jsem žil podle nejpřísnějšího směru našeho náboženství jako farizeus. 6 Nyní stojím před soudem, protože trvám na zaslíbení, které dal Bůh našim otcům. 7 Dvanáct kmenů našeho národa doufá, že tohoto zaslíbení dosáhne, a slouží horlivě Bohu dnem i nocí. Pro tuto naději jsem, králi, obžalován od Židů. 8 Což se vám zdá neuvěřitelné, že Bůh křísí mrtvé? 9 Také já jsem se ovšem domníval, že musím všemožně bojovat proti jménu Ježíše Nazaretského. 10 A to jsem v Jeruzalémě v skutku dělal. Když jsem k tomu dostal od velekněží plnou moc, dal jsem mnoho věřících uvěznit, a když měli být usmrceni, schvaloval jsem to. 11 Po všech synagógách jsem je často dával trestat a nutil je, aby se rouhali. Jako smyslů zbavený jsem se chystal pronásledovat je i v cizích městech. 12 A tak jsem se vypravil s plnou mocí a pověřením velekněží do Damašku. 13 Když jsem byl na cestě, králi, spatřil jsem o poledni světlo z nebe, jasnější než slunce. Jeho záře obklopila mne i ty, kdo šli se mnou. 14 Všichni jsme padli na zem a já jsem uslyšel hlas, který ke mně mluvil hebrejsky: 'Saule, Saule, proč mě pronásleduješ? Marně se vzpínáš proti bodcům.' 15 Já jsem se zeptal: 'Kdo jsi, Pane?' A Pán řekl: 'Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. 16 Ale zvedni se, povstaň. Neboť proto jsem se ti zjevil, abych tě učinil svým služebníkem a svědkem toho, co jsi spatřil a co ti ještě dám poznat. 17 Budu tě chránit před izraelským národem i před pohany, k nimž tě posílám, 18 abys otevřel jejich oči a oni se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, a vírou ve mne dosáhli odpuštění hříchů a podílu mezi posvěcenými.' 19 A tak jsem se, králi Agrippu, nemohl postavit proti nebeskému vidění, 20 a kázal jsem nejprve obyvatelům Damašku a Jeruzaléma a po celé judské zemi, a pak i pohanům, aby se v pokání obrátili k Bohu a podle toho žili. 21 Z toho důvodu se mne Židé zmocnili, když jsem byl v chrámě, a chtěli mě zabít. 22 Ale Bůh mi pomáhal až do dnešního dne, a tak zde stojím jako svědek před velkými i malými. Neříkám nic než to, co předpověděli proroci i Mojžíš: 23 Mesiáš má trpět, jako první vstane z mrtvých a bude zvěstovat světlo lidu izraelskému i pohanům." 24 Když se Pavel takto hájil, zvolal Festus. "Jsi blázen, Pavle, mnoho vědomostí tě připravuje o rozum!" 25 Pavel odpověděl: "Nejsem blázen, vznešený Feste, nýbrž mluvím slova pravdivá a rozumná. 26 Vždyť král to všechno zná, a proto také k němu mluvím otevřeně. Jsem přesvědčen, že mu nic z toho není neznámo. Vždyť se to neudálo někde v ústraní. 27 Věříš, králi Agrippu, prorokům? Vím, že věříš." 28 Agrippa odpověděl Pavlovi: "Málem bys mě přesvědčil, abych se stal křesťanem." 29 A Pavel řekl: "Kéž by dal Bůh, aby ses nejen ty, nýbrž i všichni, kdo mě slyší, stali dříve nebo později tím, čím jsem já - kromě těchto pout." 30 Král povstal a s ním i místodržitel, Bereniké i všichni ostatní. 31 Když odcházeli, hovořili mezi sebou: "Tento člověk nedělá nic, za co by zasluhoval smrt nebo vězení." 32 A Agrippa řekl Festovi: "Mohl být osvobozen, kdyby se nebyl odvolal k císaři." (EB)

Skutky apoštolské 27:1 Jakmile bylo rozhodnuto, že pojedeme po moři do Itálie, odevzdali Pavla a některé jiné vězně důstojníkovi, který se jmenoval Julius a byl od císařského praporu. 2 Nastoupili jsme na loď z Adramytteia, která měla plout do přístavů v provincii Asii, a vypluli jsme. Byl s námi Makedonan Aristarchos z Tesaloniky. 3 Na druhý den jsme přistáli v Sidónu. Julius zacházel s Pavlem laskavě a dovolil mu, aby navštívil své přátele a přijal jejich pohostinství. 4 Odtud jsme vypluli a plavili jsme se chráněni Kyprem, protože vítr vál proti nám. 5 Propluli jsme mořem podél Kilikie a Pamfylie a přijeli jsme do Myry v Lykii. 6 Tam našel důstojník loď z Alexandrie, která plula do Itálie, a nalodil nás na ni. 7 Mnoho dní jsme pluli pomalu a stěží jsme se dostali do míst naproti Knidu. Protože nám vítr bránil, pluli jsme kolem Salmóny chráněni Krétou. 8 S obtížemi

jsme se plavili podél pobřeží, až jsme dopluli do místa, které se jmenovalo Dobré přístavy, nedaleko města Lasaia. 9 Protože jsme ztratili mnoho dní a plavba byla nebezpečná, neboť již minul čas postu, Pavel je varoval: 10 "Mužové, vidím, že plavba bude nejen spojena s nebezpečím a velkou škodou pro náklad a loď, nýbrž ohrozí i naše životy." 11 Ale důstojník věřil více kormidelníkovi a majiteli lodi než tomu, co říkal Pavel. 12 Protože přístav nebyl vhodný k přezimování, většina se rozhodla plout odtud dále, dostat se - bude-li to možné - do Foiniku a tam zůstat přes zimu. Je to přístav na Krétě, otevřený k jihozápadu a severozápadu. 13 Když začal vát slabý jižní vítr, domnívali se, že mohou provést svůj záměr. Zvedli kotvu a pluli těsně podél Kréty. 14 Ale zanedlouho se přihnal z Kréty bouřlivý vítr od severovýchodu 15 a opřel se do lodi tak, že ji nemohli ovládat. Nechali jsme se jím tedy unášet. 16 Když jsme se dostali do závětrí ostrůvku, který se jmenoval Kauda, museli jsme vynaložit veliké úsilí, abychom vytáhli záchranný člun na palubu. 17 Pak lodníci zabezpečili loď tím, že ji převázali. Báli se, aby nenajeli na Syrtskou mělčinu, a tak stáhli plachty a nechali se unášet větrem. 18 Protože jsme byli prudce zmítáni bouří, lodníci druhý den vyhazovali do moře náklad, aby lodi ulehčili; 19 a třetí den vlastníma rukama hodili do moře lodní výstroj. 20 Po mnoho dní se neukázalo ani slunce ani hvězdy. Prudká bouře nepřestávala a již jsme ztráceli všechnu naději, že se zachráníme. 21 Když už nikdo neměl ani pomyslení na jídlo, šel Pavel mezi lodníky a řekl jim: "Měli jste mě poslechnout a neopouštět Krétu, a mohli jste si ušetřit toto nebezpečí a škodu. 22 Ale teď vás vyzývám, abyste neztráceli naději, neboť nikdo z vás nepřijde o život, jenom loď vezme za své. 23 Dnes v noci ke mně přišel anděl od Boha, kterému patřím a kterému sloužím, 24 a řekl mi: 'Neboj se, Pavle, ty se před císaře dostaneš. A Bůh ti daroval všechny, kdo jsou s tebou na lodi.' 25 Buďte proto dobré mysli. Věřím Bohu, že tomu bude tak, jak mi oznámil. 26 Máme se dostat k nějakému ostrovu." 27 Když jsme byli hnáni po Adriatickém moři již čtrnáctou noc, kolem půlnoci měli lodníci dojem, že je nablízku nějaká země. 28 Spustili olovnici a naměřili hloubku dvacet sáhů. Kousek dále ji spustili znovu a naměřili patnáct sáhů. 29 Báli se, abychom nenajeli na nějaká skaliska, a proto spustili ze zádi čtyři kotvy; toužebně čekali, až se rozední. 30 Když se lodníci pokoušeli utéci z lodi a spustili záchranný člun na hladinu pod záminkou, že chtějí spustit kotvy také z přídi, 31 řekl Pavel důstojníkovi a vojákům: "Nezůstanou-li oni na lodi, nemáte ani vy naději na záchranu." 32 Tu vojáci přesekli lana u člunu a nechali ho uplavat. 33 Než se začalo rozednívat, vybízel Pavel všechny, aby pojedli. Pravil: "Už čtrnáct dní čekáte na záchranu, nic nejíte a jste o hladu. 34 Proto vás vybízím, abyste pojedli. Je to potřebí k vaší záchraně. Neboť nikdo z vás nepřijde ani o vlas na hlavě." 35 Když to řekl, vzal chléb, vzdal přede všemi díky Bohu, lámal jej a začal jíst. 36 Všichni nabyli dobré mysli a přijali pokrm. 37 Bylo nás na lodi celkem dvě stě sedmdesát šest. 38 Když se nasýtli, vyhazovali obilí do moře, aby lodi odlehčili. 39 Když však nastal den, nemohli poznat, která země je před nimi. Viděli jen nějaký záliv s plochým pobřežím a rozhodli se, že u něho s lodí přistanou, bude-li to možné. 40 Odsekli kotvy a nechali je v moři a zároveň rozvázali provazy u kormidel. Pak nastavili přední plachtu větru a udržovali loď ve směru k břehu. 41 Najeli však na mělčinu a uvízli s lodí. Příd se zabořila a nemohla se pohnout a žád se bortila pod náporem vlnobití. 42 Vojáci chtěli vězně zabít, aby některý neutekl, až doplave na břeh. 43 Ale důstojník chtěl zachránit Pavla, a proto jim v jejich úmyslu zabránil. Pak dal rozkaz, aby ti, kdo umějí plavat, první skočili do vody a plavali k zemi 44 a ostatní aby se zachránili na prknech nebo troskách lodi. Tak se všichni dostali na břeh živi a zdraví. **Skutky apoštolské 28:1** Když jsme se zachránili, dověděli jsme se, že se ten ostrov jmenuje Malta. (EB)

2 Timoteovi 4:3 Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si sežnou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. 4 Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájm. 5 Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. 6 Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. 7 Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. 8 Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlíží jeho příchod. (EB)

Zhodnocení důkazů o věrohodnosti svědka Pavla:

Z důkazů vyplývá, že apoštol Pavel byl nejvíce nenáviděným a pronásledovaným následovníkem Ježíše za strany židovských náboženských vůdců. Důvodem proto bylo to, že Pavel byl původně jedním z nich a byl nejhorlivějším pronásledovatelem křesťanů. Poté, co se však setkal s Ježíšem na cestě do Damašku, kam šel s pověřením velekněze zatknout Židy, kteří přijali křesťanství, otočil o 180 stupňů a z horlivého pronásledovatele křesťanství se stal horlivým hlasatelem křesťanství. Pavel se kvůli Ježíšovi všeho vzdal, všechno opustil a následoval Ježíše, který předpovídal, že jeho následovníci budou perzekuováni a sliboval jim odměnu v nebesích. Sam Pavel o sobě svědčí, že se stal Ježíšovým otrokem a se blížila doba jeho obětování. (Dle tradice byl Pavel popraven.)

Zhodnocení důkazů o věrohodnosti všech očitých svědků:

Apoštolové neměli žádné pozemské motivy lhát o vzkříšení "ukřižovaného Mesiáše" - ve kterého sami původně nevěřili. Je obecně známou skutečností, že většina Židů nevěřila v "ukřižovaného Mesiáše". Tito nadále vyhlíželi příchod Mesiáše.

Jaké pozemské motivy lhát o vzkříšení Ježíše mohli mít svědci, kteří byli ochotni podstoupit perzekuci a smrt za vydávání svědeckví, že Ježíš, kterého dali židovští náboženští vůdci ukřižovat, vstal z mrtvých a je Spasitelem (zachráncem) všech lidí, pokud neviděli vzkříšeného Ježíše a věděli, že to, co hlásají je lež? Jedna věc je vymyslet si a hlásat lež, klamat lidi, že Ježíš, který zemřel na kříži, je zachráně a dá jim věčný život. Druhá věc je trpět a zemřít za takovou absurdní lež, kterou si člověk sám vymyslel. Kdo by byl ochoten to podstoupit a proč?

Jediný rozumný motiv, který mohli mít apoštolové pro podstoupení pronásledování a smrti pro Ježíše, muselo být jejich přesvědčení, že Ježíš vstal z mrtvých a jejich důvěra v to, že stejný Ježíš je vzkříší k věčnému životu v den posledního soudu.

V. Proroctví SZ

Např. proroctví Izraelského krále Davida z 10. století před Kristem:

Žalmy 16:8 Neúnavně jsem před sebe stavěl Jahva, on je mi po pravici, a tak nekolísám. **9** Proto mé srdce jásá, mé útroby plesají a mé tělo spočine v bezpečí; **10** neboť ty neponecháš mou duši v šeolu, nedopustíš, aby tvůj přítel spatřil jámu. **11** Naučíš mě cestě života, před tvou tvář plnost radosti, věčné slasti ve tvé pravici. (Jeruzalémská Bible – pracovní verze)

Žalmy 16:8 Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. **9** Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, **10** neboť v *moci* podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. **11** Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho. (EB2001)

Žalmy 110:1 Davidův, žalm. Výrok Hospodinův mému pánu: "Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám." **2** Hospodin vztáhne žezlo tvé moci ze Sijónu. Panuj uprostřed svých nepřátel! (EB)

Nebo proroctví Izajáše z 8. století před Kristem:

Izaiáš 53:2 Vyrostl před ním jako proutek, jako kořínek ze země vyprahlé. Nebyl nápadný ani honosný, abychom na něj hleděli, nebylo na něm vidět nic, proč bychom po něm toužili. **3** Opozorovaný a opuštěný lidmi, muž utrpení a znalý bolestí, jako ten, před kterým tvář si zakrývá, opozorovaný - proč bychom si ho všímali? **4** Bolesti, jež nesl, však byly naše, naše utrpení vzal na sebe! My jsme se ale domnívali, že je od Boha trestán, bit a pokořen. **5** On však byl proboden naším proviněním, našimi vinami trýzněn byl; pro naše blaho snášel potrestání - byli jsme uzdraveni jeho ranami! **6** My všichni jsme jako ovce zabloudili, každý se na svou cestu obrátil, Hospodin ale uvalil na něj provinění nás všech. **7** Byl zmučen, a přestože trpěl, ústa neotevřel. Na smrt byl veden jako beránek, jak ovce před střihači oněměl, ústa neotevřel. **8** Vzali jej, aby byl zadržen a souzen; kdo z jeho současníků na to pomyslel? Byl totiž vyťat ze země živých, proviněním mého lidu raněn byl. **9** Ač měl být pohřben se zločinci, octl se v hrobě s bohatcem; nikdy se totiž nedopustil křivdy a v ústech neměl žádnou lest. **10** Hospodinovou vůlí však bylo trýznit jej, ranit jej trápením: Za vinu když sám sebe obětuje, uvidí potomstvo, bude dlouho živ a Hospodinova vůle skrze něj se zdárně naplní. **11** Po svém utrpení však světlo uvidí a bude nasycen. Můj spravedlivý služebník mnohé ospravedlní; jejich viny vezme na sebe. **12** A proto mu dávám podíl s mnohými, aby se s nesčíslnými dělil o kořist, protože sám sebe vydal smrti a počítal se mezi viníky. On to byl, kdo nesl hříchy mnohých a za viníky se postavil. (B21)

Naplnění proroctví v 1. století po Kristu:

Skutky apoštolské 2:1 Když přišel den Letnic, byli všichni svorně spolu. ... **14** Tehdy vstal Petr s ostatními jedenácti a hlasitě k nim promluvil: "Židé a všichni, kdo pobýváte v Jeruzalémě, chci vám něco oznámit. Dobře mě poslouchejte: ... **22** Slyšte má slova, Izraelité: Bůh vám dokázal, kdo je Ježíš Nazaretský, když skrze něj mezi vámi konal divy, zázraky a znamení, jak sami dobře víte. **23** Když vám ho Bůh podle své jisté vůle a prozřetelnosti vydal, vzali jste ho a rukama bezbožníků ukřižovali. **24** Bůh jej ale vzkřísil a zprostil utrpení smrti, protože nemohl zůstat v její moci. **25** David o něm říká: 'Hospodina vidím před sebou stále, je po mé pravici, nezakolísám. **26** Mé srdce je šťastné, můj jazyk zpívá, dokonce i mé tělo spočine v naději! **27** Mou duši neponecháš v říši smrti, svého svatého nevydáš rozkladu. **28** Cesty života jsi mi dal poznat, ve své přítomnosti mě sytíš radostí!' **29** Bratři, o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pochován - jeho hrob tu máme dodneška! **30** Jako prorok ale věděl, co mu Bůh zaslíbil: přísahal mu, že pozdvihne Mesiáše z jeho vlastních tělesných potomků a posadí ho na jeho trůn. **31** Když říkal, že jeho duše nezůstane v říši smrti a jeho tělo nepodlehne rozkladu, předvídal tedy Mesiášovo vzkříšení. **32** A právě Ježíše Bůh vzkřísil - my všichni jsme toho svědkové! **33** Byl vyvýšen na Boží pravici, přijal od Otce zaslíbení Ducha Svatého a to, co teď vidíte a slyšíte, je jeho vylití. **34** David přece nevystoupil do nebe, ale sám říká: 'Hospodin řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, **35** než ti tvé nepřátele k nohám položím.' **36** Ať si je všechen lid Izraele jist, že Bůh učinil Pánem a Mesiášem právě Ježíše, kterého jste ukřižovali!" (NBK2006)

Další proroctví SZ a jejich naplnění na Ježíši v NZ jsou předmětem přednášky č. 2 – Je Bible věrohodná?

Zhodnocení důkazů:

Ve SZ je řada i detailních proroctví o příchodu, učení, ukřižování a vzkříšení Spasitele, která byla dle svědectví očitých svědků naplněná na Ježíši Kristu, přičemž některá z těchto proroctví naplnili Ježíšovi nepřátelé. Poslední kniha SZ byla zapsána cca 400 let před příchodem Ježíše. Následovalo 400 let, kdy se Bůh "odmlčel". V době příchodu Ježíše na zem již byly všechny knihy SZ i s jejich proroctvími prokazatelně zapsané a Židé je znali, protože na podkladě proroctví SZ právě v 1. století očekávali příchod Mesiáše/Krista, který je spasí.

Jiné důkazy potvrzující pravdivost svědectví svědků o vzkříšení Ježíše z mrtvých

1. Písemné památky ranních křesťanů z 1. a 2. století po Kristu:

Klement římský (30-100 po Kristu). Klement napsal ve svém 1. dopise křesťanům do Korintu (XXIV.): "Pomyslete milovaní, jak nám Pán soustavně prokazuje, že bude budoucí vzkříšení, jehož prvotinou učinil Ježíše tím, že ho vzkřísil z mrtvých."

Ignacius (30-107 po Kristu). Ignacius byl podle tradice žákem apoštola Jana. Ve svém dopise křesťanům do Smirny (kapitola III.) napsal: "Když například přišel k těm, kdo byli s Petrem, řekl jim: 'Dotkněte se mě a vězte, že nejsem ... duch.' A oni se jej okamžitě dotkli a uvěřili, jsouce přesvědčeni jeho tělem i duchem. Z tohoto důvodu také pohrdali smrtí a zvítězili nad ní. A po svém vzkříšení on skutečně jedl a pil s nimi, jako ten, kdo má tělo, ačkoliv duchovně byl sjednocen s Otcem." (Kratší verze)

Zhodnocení důkazů:

Písemné památky ranních křesťanů z 1. a 2. století po Kristu prokazují víru ranních křesťanů v tělesné vzkříšení Ježíše. Stejnou víru mají křesťané i v 21. století. Na jejím počátku bylo svědectví apoštolů o vzkříšení Ježíše z mrtvých.

2. Jiné písemné památky z 1. a 2. století po Kristu:

Nejvýznamnější židovský historik 1. století po Kristu Josephus Flavius (cca *37/38, †95/100 po Kristu) napsal ve svých Židovských starožitnostech, že když zemřel římský prokurátor Festus (asi r. 62 po Kristu), velekněz Anan (syn Annáše, který je zmíněn v NZ - Lukáš 3:2; Jan 18:13), se rozhodl zařídit některé záležitosti po svém. "Svolal shromáždění Sanhedrinu (nejvyšší židovský soud) a předvedl před ně muže jménem Jakub, bratra Ježíše, jemuž říkali Kristus, a několik dalších. Obvinil je z porušení zákona (Mojžíšova zákona) a vydal je k ukamenování." (A) (Židovské starožitnosti XX.9.1) (Dle NZ, měl Ježíš bratra Jakuba.)

Dále historikové Tacitus a Suetonius (viz. výše).

Gaius Plinius Caecilius Secundus (Plinius mladší) (cca *61/63, †113 po Kristu), jež byl kolem roku 111 po Kristu jmenován císařským legátem římské provincie Bithýnie, na západě Malé Asie (dnešní Turecko), udržoval rozsáhlou korespondenci s císařem Traianem. V jednom z těchto dopisů se Plinius konkrétně zmiňuje o křesťanech, které zatkl: "Zeptal jsem se jich, zda jsou křesťané, a když to potvrdili, zopakoval jsem otázku podruhé a potřetí spolu s varováním ohledně trestu, který je čeká. Pokud na svém přesvědčení trvali, dal jsem je odvést k popravě, neboť ať už je povaha jejich vyznání jakákoliv, jsem přesvědčen, že jejich tvrdohlavost a neotřesitelná umíněnost by neměla zůstat bez trestu." (A) (Dopisy X.96) ... "Měli ve zvyku scházet se v určitý stanovený den než se rozednělo, kdy zpívali chorál Kristu jako Bohu a zavazovali se slavnostní přísahou, že se nebudou dopouštět zlých skutků, ale zdrží se veškerých podvodů, krádeží a cizoložství, nikdy neporuší své slovo a nezklamou důvěru, když budou vyzváni, aby ji ctili; načež bylo jejich zvykem se rozejít a poté se opět sejít u jídla, ale jídla obyčejného a nezávadného." (B) (Dopisy X.96) ... "To mě vedlo k rozhodnutí, že je tím důležitější dozvědět se pravdu mučením dvou otrokyň, které nazývali diákonkami. Nenašel jsem však nic, než jakýsi degenerovaný, leč široce rozpracovaný kult. (A) (Dopisy X.96-98). (Perzekuce křesťanů je zaznamenána v NZ a Ježíš Kristus ji předpověděl.)

Zhodnocení důkazů:

Jiné písemné památky z 1. a 2. století po Kristu prokazují rapidní růst křesťanů v celé Římské říši, a to i přes jejich pronásledování až na smrt. Mnozí z nich byli otroci. Z pozemského hlediska jim víra ve vzkříšení Ježíše neskýtala žádný prospěch. Měli pouze naději na věčný život až přijde poslední soud. V době, kdy apoštol Pavel napsal svůj 1. dopis křesťanům do Korintu ještě žilo mnoho svědků, kterým se zjevil Ježíš po svém vzkříšení (1.Korinským 15:6) Bylo tedy možné si u nich ověřit, zda Ježíš vstal z mrtvých.

VII.

Ukradli Ježíšovo tělo jeho učedníci?

Nyní je potřeba se ještě vypořádat s tvrzením římských vojáků, že Ježíšovo tělo ukradli jeho učedníci. Připomínám, že Ježíšovo tělo zmizelo ze zabezpečeného hrobu, který byl vytesán do skály, byl to nový hrob, což znamená, že v něm nikdo jiný nebyl pohřben, vchod do hrobu byl zavalen velkým kamenem, zapečetěn a hlídán vojáky (Matthew 27:59-66; John 19:40-42).

1. Co tvrdili římskí vojáci?

Matouš 28:11 Když se ženy vzdálily, někteří ze stráže přišli do města a oznámili velekněžím, co se všechno stalo. **12** Ti se sešli se staršími, poradili se a dali vojákům značné peníze **13** s pokynem: "Řekněte, že jeho učedníci přišli v noci a ukradli ho, když jste spali. **14** A doslechne-li se to vladař, my to urovnáme a postaráme se, abyste neměli těžkosti." **15** Vojáci vzali peníze a udělali to tak, jak se jim řeklo. A ten výklad je rozšířen mezi židy až podnes. (EB)

2. Je toto tvrzení římských vojáků věrohodné?

Představte si na chvíli české vojáky, kteří v 21. století v době míru, někde ve vlastní zemi hlídají z rozkazu svého velitele přes noc nějaký objekt. Uvnitř jsou nějaké věci, ale nic cenného. Hlídají, protože mají rozkaz hlídat. Představte si, že příští den sdělí svému veliteli: "Zatímco jsme spali, někdo přišel vypáčil dveře a objekt vykradl." Ti z nás, kteří byli na vojně ví, že něco takového bylo nemyslitelné. Pokud už se ve službě spalo, tak na střídačku, ale ne všichni.

Ted' si představme římské vojáky, kteří v 1. století po Kristu hlídají v noci hrob na nějakém opuštěném místě mimo Jeruzalém, v cizí zemi, ve které byli součástí okupačních vojsk. Jejich nejvyšší velitel v zemi, prokurátor Pilát Pontský jim dal rozkaz, aby po tři dny hlídali hrob, aby nepřišli Ježíšovi učedníci, neukradli jeho tělo a neřekli lidem, že byl vzkříšen z mrtvých (Matouš 27:64). Za porušení rozkazu římským vojákem byl trest smrti. A oni klidně bez ohledu na předpokládanou hrozbu ze strany Ježíšových učedníků, případné ozbrojené bandity a povstalce proti římské moci a rozkaz a trest smrti za porušení rozkazu, jdou všichni spát a nikdo z nich se neprobudí, ani při odvalení velkého kamene, kterým byl hrob zavalen.

Autorita římského císaře a jeho přímého zástupce Piláta Pontského nejenom v problémových provinciích jako byla Judea, ale i samotném Římě, plně závisela na totální poslušnosti dobře vyzbrojené, vysoce organizované a relativně dobře placené armády. Pilát nemohl tolerovat selhání svých vojáků v soustavné konfrontaci s Židy, kteří by se Římanů rádi zbavili. Trest smrti za porušení rozkazu římským vojákem je patrný i z toho, že v době, kdy římskí vojáci přepravovali vězně do Říma společně s apoštolem Pavlem na lodi, která v bouři ztroskotala u pobřeží Malty, raději chtěli vězně zabít, než aby se vystavili nebezpečí, že některý z nich uteče, poté, co doplave na břeh (Sutky 27:41-43).

Dále, pokud všichni spali, jak mohou vědět, že Ježíšovo tělo ukradli jeho učedníci? Jak

mohou svědčit o něčem, co sami neviděli? Pokud spali jen někteří z nich, jak to, že nezabránili Ježíšovým učedníkům tělo ukrást?

Rovněž, pokud Ježíšovi učedníci ukradli jeho tělo, a nejbližšími učedníky byli apoštolové, jak to, že v Jeruzalémě o svátku Letnic o cca 50 dní později veřejně hlásali a přesvědčovali Židy, že Ježíš vstal z mrtvých a oni jsou toho svědky (Skutky 2)? Proč je nikdo nezatk, nevyšetřoval, neodsoudil, že zničili pečeť na hrobě a ukradli tělo, které dle rozkazu prokurátora Piláta Pontského mělo zůstat v hrobě? Místo toho o Letnicích na 3000 Židů uvěřilo, že Ježíš byl vzkříšen a stali se křesťany a tím dali najevo, že uvěřili apoštolům, že Ježíš vstal z mrtvých, nikoliv vysvětlení římských vojáků, že Ježíšovo tělo ukradli jeho učedníci, zatímco oni spali.

Římští vojáci věděli jaký je rozkaz – hlídat hrob, jaká je hrozba – Ježíšovi učedníci by mohli ukrást tělo, i jaký je trest za porušení rozkazu - smrt. Lze se rozumně domnívat, že hrob skutečně hlídali a že nebyla jejich chyba, že tělo Ježíše z něj zmizelo. Lze se rozumně domnívat, že jejich nadřazený Pilát by neakceptoval nadpřirozené vysvětlení, proč rozkaz nesplnili a trest smrti by jim hrozil nevinně. Věděli, že rozkaz vydal Pilát na žádost židovských náboženských vůdců. Lze se rozumně domnívat, že židovští náboženští vůdci neměli zájem na tom, aby římscí vojáci rozšiřovali, že rozkaz splnili, ale tělo Ježíše zmizelo z hrobu nadpřirozeným způsobem, protože oni očekávali politického Mesiáše a Ježíš, i kdyby skutečně vstal z mrtvých, do jejich očekávání nezapadal. Židovští náboženští vůdci potřebovali přirozené vysvětlení zmizení Ježíšova těla a jediné přirozené vysvětlení bylo, že je ukradli Ježíšovi učedníci. Lze se rozumně domnívat, že židovští náboženští vůdci, kteří si vynutili na Pilátovi protizákonné popravy Ježíše, disponovali finančními prostředky na uplacení vojáků a také měli páky na to, aby přesvědčili Piláta nepotrestat vojáky za nesplnění rozkazu. Lze se rozumně domnívat, že židovští náboženští vůdci uzavřeli dohodu s římskými vojáky, že jedni druhým pomůžou. Vojáci budou šířit lež, že zatímco spali, přišli Ježíšovi učedníci a ukradli jeho tělo a židovští náboženští vůdci jim za to zaplatí peníze a ochrání je před Pilátem.

3. Měli římscí vojáci motiv lhát?

Ježíšovi učedníci neměli pozemský motiv lhát, ani v případě, že by Ježíš skutečně nevstal z mrtvých. Maximálně by se prokázalo, že naletěli podvodníkovi, který se vydával za Mesiáše. Lidí co naletěli falešným Mesiášům bylo v té době mnoho a často za tento omyl zaplatili svým životem, protože falešní Mesiášové vedli své následovníky do povstání proti římské moci a římská moc je nemilosrdně utopila v krvi. Na rozdíl od mnohých by si Ježíšovi učedníci ještě mohli gratulovat, že přišli pouze o 3 roky svého života následováním Ježíše, ale nepřišli o svůj život. Zato římscí vojáci měli pozemský motiv lhát, že zatímco spali, Ježíšovi učedníci ukradli jeho tělo, pokud by jim to zachránilo život.

Zhodnocení důkazů:

Vysvětlení římských vojáků, že zatímco spali, Ježíšovi učedníci ukradli jeho tělo je nevěrohodné. Nemohou svědčit o něčem, co neví, když spali. Na rozdíl od apoštolů, měli římscí vojáci motiv lhát, že jeho tělo bylo ukradeno.

VIII.

Nějaké jiné přirozené vysvětlení zmizení Ježíšova těla?

Římský prokurátor Pilát Pontský neměl zájem na zmizení Ježíšova těla. Když dal Ježíše protizákonně popravit a rozkázal vojákům hlídat jeho hrob, aby se zalíbil židovským náboženským vůdcům, proč by jeho tělo někam schovával? Navíc v cizí a nepřátelské zemi by se mu to nepodařilo bez utajení. Musel by vysvětlit židovským náboženským vůdcům, co se s tělem Ježíše stalo, když apoštolové začali veřejně hlásat, že Ježíš vstal z mrtvých. Co by jim asi řekl? Že

zatímco jeho vojáci spali, Ježíšovi učedníci ukradli jeho tělo? Poslední věc, kterou Pilát potřeboval, bylo vzbudit dojem, že podporuje křesťanské náboženství politicky bezvýznamné skupiny Židů a udělat si nepřátele z mocných židovských náboženských vůdců. Dále Římané byli převážně pohané. Nevěřili ve vzkříšení z mrtvých. Křesťanství považovali za jakýsi zdegenerovaný kult. Neměli ani náboženský důvod Ježíšovo tělo ukrýt, aby tím vzbudili dojem, že vstal z mrtvých, když sami nevěřili ve vzkříšení po smrti.

Pokud by Ježíšovo tělo ukradli židovští náboženští vůdci, zatímco římsí vojáci spali, pak by byli prvními, kdo by jej o dni Letnic, kdy apoštolové veřejně hlásali, že Ježíš vstal z mrtvých, předložil, aby umlčeli apoštoly, že Ježíš vstal z mrtvých a v takovém případě by nikdy žádné křesťanství ani nevzniklo. Židovští náboženští vůdci, kteří reprezentovali vládnoucí vrstvu měli v židovské společnosti skutečnou moc na rozdíl od apoštolů, přesto nebyli schopni vyvrátit svědectví 11 apoštolů o tom, že Ježíš vstal z mrtvých.

Existuje ještě podivný názor, že Ježíš na kříži nezemřel, ale pouze omdlel, v hrobě obživil, z hrobu se dostal, ukázal se svým učedníkům, kteří uvěřili, že vstal z mrtvých a poté snad odešel do Indie, kde později zemřel a dodnes tam mají jeho hrob. Předně, smrt na kříži nastala v důsledku udušení, když již odsouzenec neměl sil nadzvednout své tělo, aby ulevil tlaku na svůj hrudní koš a umožnil svým plicím se nadechnout. To je důvod, proč vojáci zlámali kosti nohou dvěma povstalcům ukřižovaným společně s Ježíšem, aby se již nedokázali nadechnout a zemřeli (Jan 19:31-32). Pokud by Ježíš skutečně omdlel, pak by za několik minut zemřel udušením, protože by nemohl použít plíce, aby se nadechl. Pilát vydal Ježíšovo tělo Josefovi z Arimatie teprve poté, kdy mu setník potvrdil, že Ježíš byl vskutku mrtvý (Marek 15:43-45, Jan 19:32-34). Dále, jak by Ježíš, který byl zbičován, jemuž probodli ruce, nohy i bok se mohl dostat vlastní silou nejenom z lněných pláten, do kterých byl zabalen, ale i z hrobu, na kterém byl přivalen velký kámen a projít nepozorovaně kolem římských vojáků, aniž by ho tito zabili a vzbudit dojem u apoštolů, že zvítězil nad smrtí do takové míry, že by sami byli ochotni jít kvůli němu na smrt?

Jediné rozumné vysvětlení toho, co se stalo s Ježíšovým tělem, je že Ježíš vstal z mrtvých.

Závěr

Z provedených důkazů vyplývá, že svědectví apoštolů o vzkříšení Ježíše z mrtvých je věrohodné a jediné rozumné vysvětlení toho, co se stalo s Ježíšovým tělem po jeho smrti.

Současně vzkříšení Ježíše z mrtvých je klíčovým zázrakem zaznamenaným v Bibli. Pokud tak neuvěřitelná událost, jakou je vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých, je pravdivá, pak všechny ostatní zázraky zapsané v Bibli jsou možné.

Dále Ježíšovo vzkříšení je důkazem, že je Bohem (např. Jan 1:1-4, 14-18, Jan 20:27-29, Židům 1:8), že má moc nad smrtí, že nás může zachránit před Božím trestem za naše hříchy a dát nám věčný život v Božím nebeském příbytku. Jinými slovy, Ježíšovo vzkříšení z mrtvých potvrzuje pravdivost Bible a jejího poselství.

Bůh v Bibli vyzývá všechny lidi, aby činili pokání, neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých (Skutky 17:30-31). Ježíš Kristus je tím, kdo bude soudit živé i mrtvé (Skutky 10:42). Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem mrtvých i živých (Římanům 14:9). Všichni lidé stanou před soudním stolicí Boží a každý se bude zodpovídat ze svých skutků (Římanům 14:10-12). Je proto v zájmu každého člověka, aby prozkoumal, zda byl Ježíš vzkříšen, či nikoliv.

Děkuji Vám za pozornost.